

1884-08-07

AFSENDER

Rasmus Christiansen

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev

Afsendersted:

Aabo, Aarhus

Arkivplacering:

Den Hirschsprungske Samling

DOKUMENTINDHOLD

Rasmus Christiansen savner at høre fra Emil Hannover, som han har bedt låne sig en bog. Christiansen spørger nu i dette brev, om Hannover vil købe fire tuber maling i København og sende dem til Aabo nær Aarhus, hvor Christiansen opholder sig. Han refererer derefter til en sag om en annonce bragt i Berlingske, som bl.a. har affødt et ufrivilligt komisk svarbrev fra en læser. Christiansen fortsætter sit brev med at berette om vejret, som favoriserer hans arbejde på et stort maleri i det fri. Sin beskrivelse af idyllen med et staffeli på toppen af en solbeskinnet bakketop tilføjer han dog plagsomme fluer og hestebremser, og hans tur hjem med lærredet krydses af en flok støvende køer, så maleriets våde maling får en overflade som sandpapir.

TRANSSKRIFTION

Aabo den 7 August 1884.

Kjære Hannover!

Jeg skriver endnu "Kjære Hannover,"

for jeg tænker som saa, at Grunden

til at jeg ikke har faaet den lovede

Bog, er den, at De paa Grund af Ud-

laan til en anden ikke har kunnet

disponere over den hidtil.

Naturligvis har jeg en bestemt Aar-

sag, hvorfor jeg skriver. De skal øje-

blikkelig erfare denne. Jeg vilde gjær-

ne bede Dem, (for det er naturligvis end-

nu en Appel til Deres Tjenstvillighed,) om

De ikke vilde glæde mig ved hos Farve-

handler Kühle paa Kultorvet at købe

mig nogle Tubefarver, som jeg i disse

Dage gaar og græder for. Jeg kan ikke

faa dem i Aarhus, da det skulde være

franske farver, og dem gjør vedkommende

Farvehandler ikke i.

Vil De købe mig:

1 Tube blanc d'argent (stor 1,10)

endvidere 1 - terre verte (do 0,90?)

& 1 - laque de garance foncé (3,00?)

& 1 - outremer No 1 (?)

[2]

og sende mig det saasnart De kan, saa er De rigtig rar. Husk endelig ved Tuben laque de garance, at det bliver foncé, ellers faar De en forkert Farve. Avertissementet i Berlingske fik et ganske grinagtigt Udfald. Foruden et almindeligt og skikkeligt Brev fra en Liebhaber i Rigensgade, saa bekom vi desforuden et andet, som egentlig uden Brevskriverens Vidende var meget humoristisk. Vedkommende, en Herre paa Vodrofsvej, skrev, at han rimeligvis vilde have været Liebhaber til den averterede Ejendom, og endda til en meget høj Pris!! "dersom ikke Befolkningen i Aarhuseggen havde været saa demoraliserede, at den kunde vælge en saadan Slyngel til Rigsdagsmand, som Dr. Pingel!" — Det er Mandens egne Ord. Er det ikke storartet mageløst. Man føler uvilkaarlig, at det maa være en af gamle Berlingskes tro Holdere og Tilhængere. De kan rimeligvis faa det mageløse Brev at se naar jeg kommer til Staden til Efteraaret, jeg opbevarer det som et Kuriosum. —

[3]

Jeg ved ikke, hvorledes De har det, der hvor De opholder Dem. Herovre har vi det som i en Bagerovn. Men det er godt. Jeg behøver megen Sol, al den Sol og stille Vejr, som jeg kan opdrive, det vil sige ikke mig, men mit store Billede behøver det. Ja for jeg maler naturligvis et stort Billede. — Tænk Dem at staa paa en bar solhedet Bakket, med et stort, ikke bart, men solbeskinnet, solreflekteret Stykke Lærred, som gjør ondt i Øjnene naar man ser

derpaa. Tænk Dem dernæst en
varmebetyngtet, næsten kvælende Stilhed,
som kun afbrydes, eller rettere som
forstærkes ved Klægernes irriterende
Svirren omkring ens Hoved, af og til
afbrudt af en forbiflyvende Hestebrem-
ses haarnakke[de] Forsøg paa at sætte sig
paa ens Næse, et Forsøg der gjerne
ender med, at Stakkelen som ejer
Næsen, nemlig mig, basker efter Brem-
sen med Penslen, og opnaar at tilklistre
mig i Ansigtet med den gode Farve,
som ellers skulde have været et eller
andet Sted paa Lærredet, medens Brem-

[4]

sen ender paa Ryggen i min Palet,
naturligvis i den alldyrreste Farveklat,
som jeg desuden har saa lidt af.
Det er i Korthed den Modgang en
stakkels Maler har at slaas med, naar
han er saa taabelig at ville male
et stort Billede færdig "paa Stedet," paa en
saadan hvad Romanforfattere vilde kalde en
stille, solvarm Augusteftermiddag, hvor
alt aander Fred og Stilhed. Men de glem-
mer altid Bremserne. — Kjender De
Hestebremser? Hvis ikke, saa gid De
aldrig maa komme til at gjøre deres
Bekjendskab. Naar man saa endelig
er, ikke færdig, men kjed af det, og
vil hjem, saa kommer der en Flok Køer
trækkende paa Vejen, hvor jeg skulde
have Heste, som saa tilstøver mig
Billedet i den Grad, at hvis dette
skulde mislykkes, saa kan jeg i hvært
Tilfælde bortsælge det i mindre Partier
som Sandpapir eller Smergellærred.
— I Haab om Deres snarlig Gjensvar
tegner jeg mig med venlig Hilsen
R. Christiansen,

for De skulde da vel ikke være rejst
bort i Ferien, at dette skulde være Aarsag
til Deres Tavshed. I saa Fald faar jeg
øve mig i Taalmodighed, til De kommer hjem.
R. C.

[i venstre margen, vertikalt:]

Vil De adressere det eventuelle Brev til R. C.[,] Gaardejer
Knud Christensen Aabo pr Hørning St Aarhus

og sende mig det saasnart De kan, saa
er De rigtig rar. Husk endelig ved Tuben
laagne De garance, at det bliver forcel,
ellers faar De en forkert Farve.

Advertissemmentet : Berlingskes
fik et ganske grimagtigt Udfald. Foruden
et almindeligt og skolekeligt Brev fra
en Liebhaber : Rigensgade, saa ^{helt} vi den
foruden et andet, som egentlig uden
Brevskriverens Vidende var meget huma-
nisterisk. Veskommende, en Ulove paa
Vedrofsvej, skrev, at han rimeligvis vil
de have været Liebhaber til den avertise-
de Ejendoms, og endda til ^{en} meget høj
Pris !! „derom ikke Befolkningen.“

Narkosegiver havde været saa demo-
raliseret, at den kunde velge en
saadan Sjævel til Rigsdagsmand,
som Dr. Pungel! — Det er Mandens egne
Ord. Er det ikke storartet magelöst.
Man føler unvilkaarlig, at det man vere
en af gamle Berlingskes tro Holdere
og Tilhængere. De kan rimeligvis faa
sit mageløse Brev at se naar jeg kom-
mer til Staden til Efteraaret, jeg op-
bevarer det som et Kuriosum. —

Jeg ved ikke, hvorledes De har set, der
hvor De opholder Dem. Herover
har vi det som i en Bagerovn. Men
det er godt. Jeg behøver megen Sol,
al den Sol og stille Vind, som jeg
kan opdrive, det vil sige ikke mig,
men mit store Billede behøver det,
ja for jeg maler naturligvis et stort
Billede. - Tænk Dem at staa paa
en bar solbeset Bakke, med et
stort, ikke bart, men solbeskimmet,
solreflekteret stykke Lærred, som
gjør godt i Gjærene naar man ser
der paa. Tænk Dem dernæst en
vannehetyngt, næsten kvalende Læbe,
som kun afbrydes, eller sættes, som
forsterkes ved Tøllagerens irriterende
Lønnen omkring ens Hoved, af og til
afbrudt af en forbigående Hestebrem,
ses haardt forsøg paa at sætte sig
paa ens Næse, et Forsøg der gjøres
en der med, at Stakkeleu som ejes
Næsen, nemlig mig, basker efter Brem,
sen med Penslen, og opnaar at tilklistre
mig i Ansigtet med den gode Farve,
som ellers skulde have været et eller
andet Sted paa Lærredet, medens Brem,

sen under paa Ryggen i min Palet,
naturligvis i den allerdyreste Farveklat,
saar jeg desuden har saa lidt af.
Det er i Kvorthed den Modgang en
stakkels Maler har at slaas med, naar
han er saa taabelig at ville male
et stort Billede ferdig paa Stedet, ^{istpaa} ^{en}
saadan hvad Romanforfattere ^{kalder} en
stille, solvarm Augusteftermiddag, hvor
alt aander Fred og Stilhed. Men de glæm-
mer altid Bremserne. - Gjænder de
Hestetremser? Hvis ikke, saa gid de
aldrig maa komme til at gjøre deres
Bekjendtskab. Naar man sag endelig
er ikke ferdig, men kjed af det, og
vil hjem, saa kommer der en Flak ^{hvor}
trækkende paa Tøjen, hvor jeg skulde
shaare Heste, saar saa tilstøved mig
Billedet i den Grad, at hvis dette
skulde mislykkes, saa kan jeg i hvert
tilfælde bortsalge det i mindre Partier
som Landpapir eller Smørgellædder.
- I Haab om deres snarlig Gjensvar
tegner jeg mig med venlig Hilsen
R. Christiansen,
for De skulde da vel ikke være rigtig
kort i Tænnen, at dette skulde være svar
til deres Taushed. I saa Fald faar jeg
ove mig i Taalmodighed, til de kommer sig
R. C.

Pr. d. 11. 1848
af Christian
Christiansen
pr. Hørmingsvej
København